

30 anys del triomf de la modernitat

«Maragall, amb un discurs i unes conviccions d'esquerres i obreristes, va saber guanyar-se la confiança del món econòmic»

Els Jocs Olímpics de Barcelona 92 poden agafar-se des de molts vessants i la seva anàlisi seguirà omplint pàgines i pàgines en el futur. Avui, amb la calor d'aquest estiu, només vull posar la mirada en alguns exemples que il·lustren la política d'aleshores. El mosaic humà amb la paraula HOLA, els músics dalinians, Carles Santos, el geni sempre provocador i irreverent, dirigint l'orquestra, la tenora i la gralla protagonitzant la primera salutació al món que ens observava concentra aquesta idea que es pot ser avantguarda i sentir-se orgullós de les arrels.

El vaixell de savis, guerrers i atletes que malgrat l'adversitat i amb l'ajuda d'Hèrcules aconsegueixen arribar a bon port, un espectacle de la Fura dels Baus, explicant-nos la història d'Europa amb una estètica inspirada en el trencadís de Gaudí, formada per milers de voluntaris implicats en l'esdevenir del seu poble. Castellers i Jànsen amb els argonautes. Imaginació desbordant que ha influït en les cerimònies posteriors i que presentava Barcelona i Catalunya com un indret de cultura d'avantguarda al món, arrelat al món hel·lènic (mediterrani) i a la seva cultura popular mestissa com a indret de pas i de trobada que som.

Però la pugna de mirades i els posicionaments polítics dels mesos anteriors havien mostrat que darrere de determinades decisions (fins i tot estètiques) hi ha pensaments progressistes o tradicionalisme reaccionari. En aquesta celebració dels 30 anys sembla que s'hagi oblidat (potser per absurda i ridícula) la campanya contra la proposta de Mariscal que Cobi i Petra fossin les mascotes de Jocs olímpics i paralímpics. Ara el debat sobre el gos d'atura o l'ase català no el reivindica ningú, però va existir. O la proposta agosarada d'Antoni Tàpies que poguéssim passejar per dintre d'un mitjó foradat que trenqués la solemnitat de la sala oval del Palau Nacional i que va ser retirat per desconfort de la classe dirigent catalana amb l'artista de projecció internacional.

Les desqualificacions a Pasqual Maragall, difamacions incloses, i les afirmacions que l'aigua que es filtrava per les juntes de dilatació (mostra que existien i feien la seva funció) en l'agosarada reforma de l'estadi olímpic i els clams perquè dimitís tot afirmant que li anava ?gros? l'encàrrec de la quantitat i simultaneïtat d'obres públiques, quan en realitat l'autèntic debat era que el nacionalisme conservador que governava a la Generalitat volia majoria de capital privat a Holsa el consorci que Maragall sempre va mantenir en mans de l'administració pública i que era el braç executor de les obres vinculades als jocs.

Maragall va demostrar que una administració pública decidida podia sortir-se'n i va mantenir un comunista al capdavant del COOB i a Santiago Roldan, catedràtic d'Economia a Holsa. Tot volgutament contradictori, tot provocador, perquè les societats plurals necessiten contrapesos per avançar. Tot amb la complicitat dels ciutadans com l'Hola cridat i repetit espontàniament a l'inici de la nostra presentació al món.

Amb un discurs i unes conviccions d'esquerres i obreristes, va saber guanyar-se, pel seu rigor, coneixement i eficàcia, la confiança del món econòmic. Empresaris i professionals de sectors claus de la ciutat van comprometre's públicament en els seus projectes de transformació. Celebrem doncs uns fets irrepetibles on el poder local des de la renovada Barcelona mostrava la seva capacitat transformadora i encara que sense entusiasme, la Generalitat i el govern d'Espanya van sumar-s'hi per la solidesa del projecte i la perseverança d'un bon líder.